 Czas czytania: 6 min.

W związku z przygotowaniami do 158. Salezjańskiej Wyprawy Misyjnej Przełożony Generalny, ks. Fabio Attard, kieruje do całego Zgromadzenia ponowny apel o gotowość misyjną „ad gentes – ad vitam”. Odwołując się do doświadczenia księdza Bosko i jego pierwszych misjonarzy, zachęca współbraci, zwłaszcza młodszych, do rozeznawania Bożego wezwania i odpowiadania na nie z wielkodusznością i odwagą. W obliczu nowych form ubóstwa, wyzwań ewangelizacji i potrzeb na nowych obszarach misyjnych przypomina o znaczeniu wymiaru misyjnego jako istotnego elementu charyzmatu salezjańskiego, źródła duchowej żywotności, apostolskiej owocności i nowych powołań.

Drodzy Współbracia,

przesyłam Wam serdeczne i pełne życzliwości pozdrowienia z bazyliki Najświętszego Serca Jezusowego w Rzymie, gdzie zgromadziliśmy się jako członkowie Rady Generalnej.

Zachowujemy w żywej pamięci obchody 150. rocznicy pierwszej wyprawy misyjnej, która wyruszyła z bazyliki Maryi Wspomożycielki w Turynie. Od czasu tej pierwszej wyprawy ponad dziesięć tysięcy salezjanów opuściło swoją ojczyznę, aby nieść radość Ewangelii młodzieży na wszystkich pięciu kontynentach. Ten skromny początek, kiedy Zgromadzenie było jeszcze słabe i liczyło niewielu współbraci, rozrósł się w drzewo, którego gałęzie sięgają dziś 137 krajów. Wszystko zaczęło się w misyjnym sercu Księdza Bosko: sercu z pasją oddanym sprawie zbawienia młodzieży, wspieranym przez wiarę, pełnym ufności w Opatrzność i powierzonym macierzyńskiemu przewodnictwu Maryi Wspomożycielki. To samo serce nieustannie bije w Zgromadzeniu. Dziś jesteśmy wezwani do rozeznania, dokąd nas prowadzi i gdzie zaprasza nas do uczynienia nowych kroków.

1. **Uczyć się patrzeć oczami i sercem Księdza Bosko**

Od Becchi, przez Chieri, aż po Valdocco stopniowo poszerzał się misyjny horyzont powołania Księdza Bosko. Istotną rolę odegrał w tym sposób, w jaki patrzył na otaczający go świat. Zachęcony przez ks. Cafasso, wyszedł na spotkanie młodych ludzi na ulicach, w więzieniach i miejscach pracy Turynu. Podobnie jak Jezus, patrzył na nich ze współczuciem. Był do głębi poruszony. Płakał. Pozwolił, by ich cierpienie dotknęło jego serca, i w ten sposób przystąpił do działania z nimi i dla nich.

Z tego pełnego współczucia spojrzenia zrodziły się oratorium, internat, szkoła oraz warsztaty kształcenia zawodowego. Jego pięć snów misyjnych wyrażało uniwersalny wymiar tego samego powołania: wychowywać i ewangelizować młodzież na całym świecie, wśród wszystkich narodów i kultur. Także dziś misja zaczyna się wtedy, gdy pozwalamy, aby otaczająca nas rzeczywistość stawiała przed nami wyzwania. Tysiące młodych ludzi czekają dziś na kogoś, kto będzie przy nich, na szansę, na słowo nadziei. Czy odważymy się spojrzeć na nich oczami Księdza Bosko i pozwolić, aby to spotkanie nas przemieniło?

2. **Osobiste powołanie i zaangażowanie na całe życie**

Dziś pragnę skierować apel do całego Zgromadzenia: gotowość do wyjazdu na misje jest autentycznym wezwaniem Boga, osobistym powołaniem, wolną i pełną modlitwy odpowiedzią na Jego wezwanie. Nie możemy sprowadzać jej do narzędzia administracyjnego służącego zaspokajaniu potrzeb kadrowych innych inspektorii.

Artykuł 30 naszych Konstytucji uznaje działalność misyjną za „istotną cechę naszego Zgromadzenia”. Utrata tego ducha oznaczałaby utratę czegoś, co ma żywotne znaczenie dla samej naszej duszy. 29. Kapituła Generalna wzywa nas do jego odnowienia w obliczu nowych form ubóstwa i pojawiających się nowych obszarów działania. Wymiar *ad gentes* powołania misyjnego kieruje nas ku tym, którzy jeszcze nie znają Jezusa Chrystusa; wymiar *ad exteros* usposabia nas do opuszczenia ojczyzny i własnego środowiska kulturowego, do rezygnacji z tego, co daje nam poczucie bezpieczeństwa, i z wygodnego stylu życia; wymiar *ad vitam*

wyraża gotowość do oddania całego naszego życia, na zawsze, i zakorzenienia się wśród ludzi, do których zostajemy posłani. Gotowość ta dojrzewa w procesie rozeznawania i wymaga przygotowania, nauki języka, inkulturacji oraz towarzyszenia, również po wyjeździe.

Gdyby Ksiądz Bosko i jego pierwsi misjonarze czekali, aż wszystko będzie pewne, nasza historia potoczyłaby się zupełnie inaczej. Ich odwaga i ufność w Bogu otworzyły drogi, którymi nadal podążamy.

Podczas spotkania Rady Generalnej z papieżem 19 grudnia 2025 r. poprosił nas on, abyśmy wykazali się tą samą odwagą i udawali się do najtrudniejszych regionów, tam, dokąd nikt nie chce iść, do wikariatów apostolskich i na obszary graniczne, gdzie Chrystus czeka, by Go głoszono. Poprosił nas, abyśmy zachowali priorytet pierwszego głoszenia Ewangelii wśród ludów, które jeszcze Go nie znają, a zarazem twórczo odpowiadali na potrzebę odnowionej ewangelizacji na ziemiach o dawnej tradycji chrześcijańskiej, dziś „uśpionych w wierze”; abyśmy szukali także sposobów ewangelizacji innych środowisk naznaczonych sekularyzacją, obojętnością i przeciążeniem cyfrowym, gdzie młodzi ludzie potrzebują świadków zdolnych przekazywać nadzieję i na nowo rozpalać wiarę.

To zaangażowanie dotyczy nas wszystkich. Ofiarność misyjna jest miarą duchowej żywotności naszych inspektorii i wspólnot wychowawczo-duszpasterskich: posyłanie tych współbraci na misje wyraża naszą ufność w Bogu, odnawia owocność charyzmatu i przyciąga nowe powołania.

3. **Być obecnym na nowych obszarach misyjnych**

Wielu młodych ludzi nosi rany wojny, przymusowej migracji, kryzysu ekologicznego i marginalizacji. Papież Franciszek przestrzegał, że dorastając w „świecie popiołów”, z trudem przychodzi im marzyć i żywić wielkie nadzieje oraz snuć plany (por. *Christus Vivit*, 216). W wielu krajach misyjnych cierpienie przybiera szczególnie wielkie rozmiary. Ma ono konkretne oblicza: młodych ludzi przymusowo przesiedlonych,

którzy utracili swoje domy, nastolatków naznaczonych nienawiścią i przemocą, młodych pozbawionych dostępu do edukacji lub pracy, chłopców i dziewcząt żyjących na ulicy lub poddawanych wszelkim formom wyzysku. Ma również oblicza wielu młodych ludzi, którzy są „hiperpołączeni", a jednak czują się samotni, duchowo opuszczeni lub pozbawieni powodów do nadziei.

Właśnie tam jesteśmy wezwani do uobecniania miłości Boga poprzez naszą bliskość, wychowanie i głoszenie Jezusa Chrystusa. System prewencyjny i nasze podejście wychowawczo-duszpasterskie na terenach misyjnych mogą otworzyć drogę do zaufania i pomóc młodym ludziom odkryć, że ich życie jest cenne i że są kochani. Kościół wzrasta „przez przyciąganie" (*Evangelii gaudium*, 14): radosne świadectwo tych, którzy spotkali Chrystusa, czyni Ewangelię wiarygodną. Braterska wspólnota, która przyjmuje i towarzyszy, może na nowo rozpalić nadzieję tam, gdzie wszystko wydawało się wygasłe i stracone.

4. **Krok ku 158. Wyprawie Misyjnej**

Proszę wszystkich inspektorów i delegatów ds. animacji misyjnej, aby odważnie promowali tę gotowość i z uwagą towarzyszyli współbraciom, którzy odczuwają to powołanie, w jego rozeznawaniu. Każdy współbrat wyrażający pragnienie wyjazdu na misje zasługuje na wysłuchanie i towarzyszenie w procesie rozeznawania.

Do Was, młodzi salezjanie, kieruję osobiste zaproszenie: znajdźcie w swojej modlitwie miejsce na to pytanie: „Panie, czy wzywasz mnie, abym ofiarował swoje życie na misjach *ad gentes – ad vitam*?". Jeśli odczuwacie to pragnienie, nie bójcie się. Otwórzcie serca na Pana, który wzywa; podzielcie się tym pragnieniem ze swoim kierownikiem duchowym i inspektorem oraz uczyńcie konkretny krok, zgłaszając swoją gotowość Przełożonemu Generalnemu.

W związku ze zbliżającą się 158. Wyprawą Misyjną przedstawiam Wam następujące priorytetowe miejsca i placówki misyjne:

Afryka: Afryka Północna (CNA: Algieria, Tunezja i Maroko); Afryka Południowa (AFM: Republika Południowej Afryki, Lesotho i Eswatini); Afryka Zachodnia (AON i AOS); Mozambik (MOZ); oraz Niger (ANN).

Ameryka Południowa: Urugwaj (URU); Argentyna (ARS i ARN); Chile (CIL); oraz Boliwia (BOL).

Europa i placówki powierzone inspektoriom europejskim: Ankona i Genua (ICC); Rumunia i Mołdawia (INE); Albania, Kosowo i Czarnogóra (IME); Grecja (SLO); oraz Turcja (GER).

Bliski Wschód: Syria, Liban, Izrael i Egipt (MOR).

Azja i Oceania: Mongolia (KOR); Pakistan (RMG); Bangladesz (INC); Kambodża (THA); Vanuatu (PGS); oraz Japonia (GIA).

Wikariaty apostolskie: Gambella (Etiopia); Pucallpa (Peru); oraz Puerto Ayacucho (Wenezuela).

Za każdym miejscem przeznaczenia misyjnego kryją się młodzi ludzie i wspólnoty, które na nas czekają. Być może w jednym z tych miejsc Pan przygotowuje szczególną drogę dla Twojego daru z siebie. „Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało” (Łk 10,2). Nie lękajmy się: Pan, który wzywa, daje także łaskę, siłę i radość, by odpowiedzieć na Jego wezwanie.

Powierzam ten apel Maryi Wspomożycielce, naszej Matce i Przewodniczce,

Gwieździe Ewangelizacji. Niech uczy nas słuchać i wyruszać w drogę, aby nasze umiłowane Zgromadzenie nadal oddychało misyjnymi płucami, a każdy współbrat mógł na nowo odkrywać radość bycia posłanym.

Drogi Współbracie, zanieś to zaproszenie do swojej modlitwy. Być może Pan czeka także na Twoje „Oto jestem”.

Z braterską miłością i moim błogosławieństwem,

Prot. 26/0419 Rzym, 14 listopada 2026 r.

Ks. Fabio ATTARD,

Przełożony Generalny